

LO CAMP DE TARRAGONA

PERIÒDICH CATALANISTA

Any 7.—Núm. 299.—Dissapte 28 d'Abril de 1906

PORTAVEU DE LA ASSOCIACIÓ CATALANISTA Y DEL CENTRE NACIONALISTA CATALÀ

Fent camí

Al mateix temps que l'alsament de la suspensió de garanties, la *Gaceta* ha publicat la llei de jurisdiccions. S'ha consumat, donchs, l'atac contra les llibertats consignades en la Constitució de l'Estat y, per més befa, ha sigut un govern anomenat liberal qui l'ha portat a terme.

Aquest fet, incompreensible en qualsevol altre país, té a Espanya perfectíssima aplicació. Aquí els governs, les institucions, les lleis, s'envaneixen ab noms pomposos pera amagar l'única qualitat real y efectiva que pot trobarshi: lo despotisme més desenrenat. Per això les més grans persecucions que ha sofert lo catalanisme, sempre han sigut ideades y mantingudes per ministres que han alardejat de tolerants y de demòcrates. Y es que la llibertat, la democràcia y la tolerancia espanyoles són una mentida.

Procurarem no caure en lo parany que en Moret ab la seva habitual mala fèns prepara. Però si que l'aprofitarem una vegada més pera demostrar als fills de la nostra terra'l poch cas que han de fer de les paraules, dels ideals y dels programes que venen del centre.

Pels polítichs centralistes, no hi ha més que un pensament, una aspiració: satisfer lo seu egoisme. Per això si són republicans, lo que'ls preocupa menys es la república, si són monàrquichs, quan los ha convingut han enyorat la monarquia; si's diuen liberals, se tornen absolutistes quan la necessitat los obliga, y si s'anomenen conservadors, esdevenen revolucionaris quan ab aquests procediments poden aguantarse al poder.

Lo catalanisme'ls ha entès lo joch, y per això diu y predica desde que va naixer que no'ns hem de fiar gens ni mica de lo que diguin y proposin los partits madrilenys. Ells pogueren enlluernar als nostres pares, fentlos allistar, plens de bona fè, en una o altra de les colles polítiques existents abans y després de la Revolució de Setembre. Però'ls temps han cambiat, y avuy a Catalunya'ls partits centralistes ja no's nodreixen més que dels ambiciosos y dels afamats.

Tothom de cara y ulls se'n ha adonat de la comedia indigna que han vingut representant los governs madrilenys. Y aixis com ells han prescindit d'opinions y de ideals pera explotar a Espanya y, sobre tot, a Catalunya, nosaltres també hem sapigut allunyar tot lo que'ns podria dividir pera unirnos ab una sola y única aspiració: la salvació y la llibertat dels catalans. Que no ha sigut xorch lo nostre exemple, ho proclama ben alt, dins de casa, aquest moviment transcendent de solidaritat catalana que tot just comensat, fá tremolar als governs y'ls obliga a capitular, y ho diu també ab forsa eloqüencia'l desvetllament que's nota en altres regions, per ventura d'elles, atentes a seguir les petjades de Catalunya.

Ara més que may ab motiu de la publicació de la llei de jurisdiccions hem de refermar la nostra propaganda en aquest sentit. Mentres a Madrid, En Moret, En Maura y demés polítichs formen el montón de la concupiscencia, del despotisme, de l'ambició y del desespero, nosaltres aquí constituïrem lo gran bloc català, format per homes dels més distints ideals però units fermament per una idea altruista, per un anhèl de veritable llibertat, per una esperança afalagadora y nobilíssima.

Ja'ls hi ensenyarem nosaltres a n'aquesta genteta de Madrid que no és necessari que'l patriotisme'l sancionin las lleis, y que n'hi ha prou ab que covi y bategui en lo cor dels ciutadans. Precisament per que'l patriotisme no'l sent lo poble y sols viu vida nominal en las lleis, hi ha Espanya que s'enfonza; y perquè'l patriotis-

me d'una manera efectiva y real ho sadolla tot, malgrat l'opresió tirànica y la represió despòtica, hi ha pobles que s'engrandeixen y presenten lo triomf de la seva personalitat.

DE CATALANISME

II

Tenim donchs, de primer entuvi, en contra nostre, a tota una burgesia califíca solzament d'entorpiement polítich y administratiu, una aristocràcia quixotesca que ab las seves afirmacions y conviccions falses, antinaturals, fantàstiques les més de les vegades, que semblen, però, altruistes, si bé en lo fons no demostren més que una inexcusable miseria en lo pensar y sentir, provinent de la inutilitat del treball, esdevenen en la negació de tot lo que nosaltres afirmem en los terrors filosòfichs y científichs. Forma en conjunt aquesta aristocràcia presumptuosa, lo sagell d'una rassa inactiva que indiscutiblement és infamiliarizable ab lo nostre procedir actiu, treballador y amich de la reflexió serena y desapassionada.

Y per això estarem sempre en oposició los uns dels altres, y per això'l camp de lluita, en tot y ésser lo mateix, será distint per abduas parts, ja que nosaltres anirem per alcansar una transformació social adaptada al progrés de la naturalesa, allà ahont ells defensin únicament la llur vida viciada, per lo rutinaria y equívoca.

No és no obstant aquest lo major enemic del catalanisme. Un altre n'hi há que s'ha senyalat moltes vegades y que sense declararsen, fá més pesanta sa actitud, precisament per no pendrer part directa en contra nostre. Es l'indiferentisme trist de l'incultura que mercès a la política y l'influencia per son contagi, d'aquella aristocràcia xorca, s'ha ensenyorit fá alguns anys d'una manera important en una part de nostre poble; del poble que no vol ni pot donarse compte de sa personalitat y que inconscient y embeledit va errant, avuy darrera d'un o altre polítich, demà esperansat en la paraula afalagadora d'un revolucionari, a ratos y ab sòu fixo.

Hem de reconèixer donchs, com entorpiement pel nostre triomf, la crisis intelectual de nostre poble.

Quina és donchs la conducta que deu observar lo catalanisme?

Del primer enemic, no cal preocupar-nosen; caurá per si sol, sense un alè de vida a la més petita esbransida de nostre poble concient, y voluntariós. A n'el segon és a qui hem de dedicar nostre treball.

Lo catalanisme, moviment social, moviment de cultura, necessita fer adeptes ben concients de sa personalitat, necessita que'ls que defensin sos principis autonómichs, sápigant pensar ab quelcòm més que ab l'autonomia d'un poble; necessita aquest que sos soldats de lluita sápigant endressar llurs miradas envers una vida nova envers una era de pau y germanor humana, necessita que sápigant admirar las belleses de la naturalesa lo que equival al menys preu de tot l'artifici social en que viu l'home contemporani.

Li és indispensable a n'el catalanisme, fer sa major propaganda, protegint arreu la cultura. Está bé que's combati a nostres enemicchs, en los terrors que sia necessari, sempre y quant això no puga reportar un descrèdit o perjudici per nostre causa, però no hem d'oblidar jamai de portar a nostre poble pels viarans de la moderna cultura. No és prou tampoch, allunyar lo de la política corrompuda, precisa encaminarlo a l'ensemps, pel camí d'una civilització sana, robusta.

Què'n fariam de l'autonomia, en mans d'un poble incòpax, per sa deixadesa o in-

diferentisme, de gaudir la llibertat pura? Res absolutament; lo descrèdit tan sols compensaria'ls nostres esforços, lo desgany més terrible coronaria'l treball digne, fins humanitari, que representa'l conque- riment de l'autonomia.

Fem, donchs, que la nostra conducta y que nostra propaganda sien dignes d'una causa justa. Atrayèmnos al nostre poble per l'instrucció; fem ben patentes totes les manifestacions de l'art de la terra; acullimles y conreuèmls totes les iniciatives que tendeixin al bé moral de Catalunya; protegim ab nostres esforços lo progrés de l'instrucció catalana; ab les nostres diversions fem aborrible'l vici, sanejem evolutivament la nostra societat errònea y'l nostre poble'ns mirarà ab la convicció de veure en nosaltres una perfecció per la que sentirá primer simpatia y après carinyo y fè.

Sufragi Universal

A propòsit d'un llibre recentment publicat

(Acabament)

Allavors, prenent la democràcia baix la forma que revesteix en la major part dels païssos, l'autor demostra fàcilment las imperfeccions. Seguint a Ostrogorski, del qual jo descrivia fá algún temps en aquestes columnas l'estudi considerable sobre la *Democratie et l'organisation des partis politiques*, y a altres observadors que han fet comprobacions análogas, senyala quan rarament la voluntat expressada definitivament per l'Estat pot ésser mirada seriament com la vera expressió de la voluntat colectiva. Posa de manifest, al principi de l'argumentació, lo paper dels interessos personals en l'acció dels partits; la corrupció de l'opinió pels diners del poder, per la por que inspira o per la premsa que's deix comprar; l'indiferencia, l'ignorancia y l'impotencia dels electors cridats solzament molt de quant en quant a anar a l'escrutini pera dipositar dins de l'urna una llista de candidats, en quina composició no hi han pas cooperat. Recorda l'insuficiencia intelectual y moral dels Parlaments compostos en condicions semblants. Això és un fet innegable que, a mida que la cultura moderna s'estén y s'escampa en totes direccions, que la civilització avensa, que la ciencia arriba als cims més elevats, la qualitat de les assemblees llegendatives és més baixa y'l treball que s'hi fá més dolent, car jamay les lleis han sigut fetes tant a la lleugera com en nostres dies. Coronèu l'edifici pel sistema parlamentari, que fa, definitivament, tornar tota l'acció política al voltant del sosteniment o de la caiguda d'un ministeri, y tindreu tant esquarterada la democràcia que no'n quedarà més que'l nom.

Però, quin remey proposa l'autor per aquests mals?

No proposa pas entornarsen endarrera y suprimir lo sufragi universal allà ahont está establert, car sab bé que no cal pas somniarihi. Però aconsella de desenrotllar la representació dels interessos y l'acció voluntaria dels ciutadans. **En aquest fi, aconsella, ab bons arguments, lo govern local, es a dir, una extensió molt gran de competencies cantonals y municipals. Lo municipi és lo camp més favorable a la vera democràcia. L'esperit de partit hi té una menor influencia, lo ciutadà pot encara exercirhi una acció, mentres que és ofegat y impotent en lo conjunt del país; pot portarshi'l concurs desinteressat d'una multitud de bones voluntats. En fi, lo municipi és l'escola de la carrera política; aquell qui haurá fet son aprenentatge y donat sa mida sobre aquest petit**

teatre, podrá abordarne un de més vast, pel bé de la colectivitat.

*

Lo final sembla un xich magre. Es cert que l'autonomia local és la base essencial de tota democràcia. Pera establir aquesta veritat elemental, no calia requerir contra la democràcia.

En realitat, allò que pogués pensar lo lector en lo curs de la lectura de sa obra, Mr. Prins no s'aixeca en contra la democràcia, sino més bé contra la *soi-disant* democràcia. Y, en aquest terror, nosaltres vells demòcrates de la Suissa, podèm donar la mà a l'autor belga.

Per nosaltres, lo sufragi universal se justifica, no per una igualtat natural, que no existeix pas, sinó per una savia igualtat davant la llei—la llei, que és sovint cridada a corregir la naturalesa. Se justifica encara per l'impossibilitat práctica de trobar alguna altra base de sobirania en una República: tot altre sistema que aquell que dona una veu igual a cada membre de la colectivitat, será fantàstich, arbitrari y perillós. Se justifica en fi, per l'experiencia satisfactoria que'n fem, fá segles.

Si una decisió a pendre's posa entre les mans del més gran nombre, és perquè seria illògich, injust y pertorbador posarla en mans del més petit nombre; hi ha evidentment més probabilitats que l'interés general sigui representat per la majoria que per la minoria. No obstant, això és solzament una prestació, y pot molt bé succeir que la majoria s'equivoqui. Mes, en aquest cas, la colectivitat suportará y sentirá las consecuencias d'aquest erro, y's formarà tot seguit una altra majoria, sobre una altra decisió a pendre pera rectificar la primera. La minoria anterior de cap manera ha desaparegut, no ha abdicat de la seva opinió o dels seus interessos en las mans de la majoria y, en definitiva, l'idea justa que representava, triomfa. Lo poble sobirà no és infalible; però corregix sos erros momentanis, quan ne comet, ja que és ell qui ha sentit la fiblada.

La democràcia purament representativa, sobre tot parlamentaria, encara que sigui a base proporcional, és inhàbil pera representar l'interés general y pera formular la voluntat colectiva. Sobre aquest punt, la demostració de Mr. Prins és molt sòlida. **Predomini de l'esperit de partit, indiferencia popular, corrupció metòdica de la opinió, acaparament frequent del govern per interessos privats, tirania possible d'una majoria (o adhuc d'una minoria), fabricació incessant de lleis mal fetes y sovint supérflues**—heus aquí, dirèm nosaltres, lo resultat de la Revolució francesa, substituint l'idea de la democràcia directa de Rousseau per la democràcia representativa de Sièyès. Mes, avuy se comensa a registrar la bancarrota del parlamentarisme y a retornar de Sièyès a Rousseau.

A Suissa, l'acció del poble ja no's concreta a la designació de representants; sino que exerceix la seva acció sobre les constitucions y les lleis per via de plebiscit, de petició, de referendum y d'iniciativa. Les consultes populars se fan cada dia més freqüents, lo ressort de govern cambia de llech y l'aptitud del poble a concebir sos veritables interessos se desenrotlla en conseqüencia.

Y Mr. Prins podrá fàcilment observar, si's pren la tasca d'estudiar al nostre petit país, que la democràcia així organizada no és gaire favorable a les utopies socialistes. Aquesta comprobació'l reconciliará potser ab lo sufragi universal.

PAUL PICTET.

(Del Journal de Genève.)

¡POBRA NENA!

(Rápida)

¡Pobra si, y mil vegades desgraciad...! Dissorts y tristeses sens fi queyen demunt d'ella desvalguda y tendra infantona ab una careta d'angelet y ab uns ulls negres, precioses perles que brillaven esmortuïdes y faltes de les moltes caricies de sa mareta que, feya algun temps havia mort. ¡Tant que l'estimava! Hauria donat sa vida, per arrencarla d'aquelles mans que li arrebataven la seva sense compassió, quan més necessitava del seu calor; del seu gran amor, per viurer. ¿Com podia passar sense les caricies y l'amor de sa pobra mareta? Tot li era indiferent, menys un fatal recort molt sensible y trist per ella; recort que feya apareixer als seus negres ulls grosses llàgrimes de dolor: lo de la seva aimada mare. ¡Que trista era la vida sens ella! ¿Per què no moria?

Faltantli casa ahont dormir, y menjar per satisfacer la fam, no li quedava altre remey que demanar un trós de pa y dormir al descubert, suportant lo fret y l'aigua. ¡Desgraciada nena! ¡Tan petita y quin modo de sofrir! Com si la desgracia de la perdua de sa mare fós poch per completar lo sofriment.

Quan lo sol comensava a guaitar per les llunyanes montanyes iluminant ab los seus raigs d'or l'hermós camp de nostra terra, deixava cada dia l'angelet, lo recort que de lilit li servia, per recorre'ls camps buscant floretes boniques y aromatiques per la pobra de sa mare y pensativa y trista, anava a la fossa ahont estava enterrada la persona que més havia volgut y estimat a la terra, oferintli'l ramet de flors poch temps avans cullit per les seves blanques y delicades manetes, junt ab un amor verdader brotat de lo més fondo del seu cor; l'únich que podia oferirli. Demanava en cambi a Deu, ab gran devoció, agenollada devant de la creu de la fossa, la prengué al cel, a fer companyia a l'estimada mare.

Deixava ab molt de sentiment lo lloch sant, una vegada havia regat ab les seves llàgrimes la freda tomba.

Al cap d'any d'aquell dia fatal, trobaren morta demunt de la fossa y abressada fortament a la creu, la orfaneta desgraciada, estrenyent encare sa blanca má l'últim ramet de flors, mullat per la rosada. Y del ramellet se desprenien gotetes d'aigua que, ploraven la mort de la mare y de la filla.

¡Pobra nena!

M. G.

FILOSOFÍES

II

Rutines

Es una costum molt general la de dir: ¡Quin dia més trist! ¡quina nit més tranquil! ¡avuy sí que la tarde ha sigut dolenta! y altres y altres expressions per l'estil y aquestes frases tan vulgars són d'una falsetat palpable. Ni hi ha dies tristos ni alegres, ni nits tranquiles ni desassossegades, ni tardes bones ni dolentes; som nosaltres, nosaltres mateixos los que experimentem aquestes diferents sensacions y volèm extèndrelas a quant nos rodeja, es l'anhel de subjectivar lo que está fóra de nostre jo, es la rutina de repetir idees enmotllades en lo parlar corrent dels pobles. L'home té veritables desitjs d'allargar sa personalitat y d'omplenarho tot; sent ansies infinites de fer extensius als altres los sentiments de que ell está rublert; y en l'esclat rialler de la ditxa no la frueix solament la seva ánima sinó que voldria que tots los homes gosessin ab ell y que tot lo existent l'acompanyés en son entusiasme; y lo mateix succeeix quan experimenta la fiblada del dolor, si bé en sentit contrari.

¡Oh quin dia més agradable! exclama un home satisfet, rodejat de sa familia, sá de cós y tranquil de conciencia; y en lo mateix moment un altre home, tal volta ben aprop seu, repeteix ab veu adolorida: «¡Déu meu, quins dies més tristos! lo meu fill malalt, la meva esposa morta, jo sense trevall... ¡Oh, quan passarán aquests dies de dol y de miseria!» y'l dia, la llum y la terra y la naturalesa tota en sa magestuosa quietud, indiferenta, ab sa calma de sempre va fent via en lo camí dels segles, obeint constantment a unes mateixes lleys universals y incommovibles.

Los malalts troben lo sol més reconfortant y afalagador y senten més sa escalfor benefida; en cambi los forts, los braus, diuen que'ls raigs del gran astre molesten y fan suar de debò, y es que la vida que manca

als uns, sobra als altres, y'l sol es sempre igual, centre de vida pera tots y s'alsa y s'pón pera tots los mortals de la mateixa manera.

Y es que l'esperit humá muda de sensacions com un panell segons los vents que bufen, y ara es encalmat y plaenter perque la felicitat l'ubriaga, y més tart, al cap de un quart de vegades, una mala nova transfigura sa expressió, llatzera sos sentiments y l'escenari hont ell acciona's torna d'un aspecte tenebrós, fugen los colors gays, los matisos esplendorosos esdevenen foscos, ensopits, y es que una forsa interior transforma la pensa, ennuvola'ls ulls y s'ampara del sér impresionat; això es evident y natural, però no ho es tant lo que dit estat psicológich se traslladi al séu entorn y s'estengui com una ombra fantasiosa, perllongant indefinidament las emocions rebudas. Aquest fenomèn es lo que'ns fa exclamar: ¡oh quin dia més hermós! ¡quines nits més quietes! sens meditar que som nosaltres, los que aixís parlèm, tal volta'ls únichs que en aquells instants paladejem tota la dolsor de les hores escolades.

Per idèntich motiu l'aimada troba hermosos los pensaments y les paraules de l'estimat, paraules y pensaments que abans li passaren desapercebuts, y es que aleshores l'amor ha fet bategar quelcom que restava quiet en lo cor de la dona y aquesta s'ha conmogut en un ambient de vida... però es ella, ella sola, qui troba hermoses les paraules del sér volgut, perque una forsa interna inexplicable li fa estimar tot quant envolta'l séu idili y rebusca y escorcolla y descobreix nous encisos que existien en estat latent, però que un impuls passional ha desvetllat de sopte... mes es ella sola la que s'ha impresionat, donchs pels altres tot queda en lo mateix mutisme, en lo repòs esglayador de les coses indiferentes.

Tots los sentim aquests moviments interns que esvaloten nostre modo especial d'existir, y tots, absolutament tots, volèm exteriorisarlos y encomanarlos als demés y d'aquí neix lo desitj de subjectivar tot quant té existencia objectiva, empeltantli'l caràcter y l'aspecte de la nostra idiosincrasia. Què pòchs són los que ajustantse a la realitat diuen: ¡Quin dia més hermós pera mí! ¡Quines vetlles més ditxoses pera nosaltres!

Un jorn que un jove exclamà: ¡Quin fret que fa avuy! tothom se n'hi va riure, donchs ningú'n sentia de fret, y tot perque no va dir: ¡Quin fret que tinch!

F. OLIVES Y SIMÓ.

La presentació de l'Orfeo Tarragoní

Fa vuit dies, avuy; quina festassa! Lo teatre plé de gom a gom; a tot arreu la mateixa gent de casa nostra y'ls cors bategant a l'ensempe a l'amor de la nostra Tarragona. Les mirades, fixades en l'Orfeo que debutava, anaven cercant entre les espesses files trossets del nostre cor, de la nostra ánima, fills, germans, fins pares, aimadors, esposos; una corrent ben dolsa y ben simpática s'establía, ben aviat, de la sala cap dins a l'escenari; aquelles blanques solfes que sostenien tremoloses mans, semblaven mocadorettes que voleyaven, donantnos a tots la benvinguda, com volguentnos dir: Aquests que som aquí dins, sou vosaltres. Y nosaltres eram; ja ho crech si eram nosaltres.

Les notes vibrants d'un himne a la Senyera, de lletra y música de casa, dóna a coneixe l'Orfeo Tarragoní que acaba de neixe. Es gran ja y la seva veu s'imposa; tot just ha finit lo darrer compás y ja, tots, exclamem: Ja'l tenim l'Orfeo; ja hi es a Tarragona. Los cors s'aixamplen y desapareix lo dubte; ha fugit la por del terrible fracás a dins y a fóra. Cantèu, cantèu, orfeonistes; cantèu alegres; matisèu les suaus tonades; forssèu les cordes; dièu bé les frases y aspirèu bon aire pera que, quan vinga l'hora, hi sia'l devassall de notes que coronen un final endevinat en moments de pensada inspiradora...

No es nostra idea fer la crítica d'un concert; no podèm escriure altra cosa que alabanses, car les nostres paraules mancarien d'autoritat, perque no devèm jutjar les nostres propies obres ni tampoch estèm en lo cas de condemnarles; als altres, als de fóra, tenim de deixar la tasca. Es ben diferent la nostra feina, feina d'impulsió y de coratge, de gust, d'estudi, de calor y de entusiasme.

Hi són tots los elements pera portar a terme felis una bella obra. Lo naixent Orfeo ho ha demostrat cantant composicions forsa variades, ahont les dificultats a vencer eren nombroses y casi's pot dir que les ha vensut, ha sabut dominar la veu ab

una seguretat que no era de suposar ab lo poch temps de vida que compta. Bons testimonis ne'són los dolcissims pianos de la cansó de *L'Emigrant*, d'en Vives; y'l cant dels tiplets, en *Primavera*, ab unes cadencies que encisaven; l'enrevesada y diabòlica *Cansó de noys* del norueg Grieg que va ser tant aplaudida y celebrada. Podèm proclamarho ben alt y sense embuts que l'Orfeo canta; nos complayem en ferho constar y aquesta afirmació no es pas petita, donat lo poch temps que fa que en-seja.

Que hi han defectes, es innegable y es cosa que no pot deixar de succeir; l'experiencia y la factura no s'adquireixen en tres mesos ni, tampoch, en dotze. Que'ns perdoni'l mestre Gols, pel qui no podèm tenir sinó frases encomiásticas, alguna lleugera observació, sense que això puga ser motiu de que's puga molestar, ni tampoch puguen molestar-se'ls coristes. Es, al nostre entendre, un defecte capital lo sentir veus que sobrepujen a les altres; de aquest mal havien patit sempre'ls cors d'en Clavé. L'idea que tenen alguns coristes de volguerse particularisar fent que's noti la propia veu, es equivocada y fa demerereix un Orfeo, matant una bona part de l'efecte que aquest podria produir; com més igualtat hi haurá en totes les cordes, més hermós resultarà'l conjunt y més agradable. Que'n fugin, donchs, tots los nostres orfeonistes d'aquest concepte erroni y que aquell que tinga una veu massa bona, si es que se'm permet aquesta frase, procuri dominarla, atemperantla a les demés y fent, aixís, que no sia tant notada, perque per ajustada que sia, arriba a resultar desafinada.

Una altra observació'ns permetrem; es l'exquisit cuidado que convé tenir en la pronunciació de les paraules; es absolutament necessari cantar ab lo catalá que parlèm; sinó l'Orfeo Tarragoní resultaria l'Orfeo de Besalú o l'Orfeo de Targa.

Una de les composicions més celebrades va ser la *Primavera eterna*, del mestre Morera, y a part de que l'Orfeo la va saber interpretar magistralment, volèm creure que'l séu principal éxit no va ser degut a l'anterior esmentada circumstancia, sinó particularment y, ben especialment, a la part que hi prenia la menudalla, quines veus fresques y alegroyes eren escoltades ab veritable encisament. Això demostra la necessitat perentoria que té l'Orfeo de més veus blanques, imposantse, en absolut, la formació de les seccions de senyorettes que vindrán a omplir lo buit que's notava. Es convenient que s'inauguri aquesta secció, completament indispensable en tot bon Orfeo; la dóna catalana deu contribuir en la bona obra y, es segur, que hi contribuirá. Volguer es poder y l'Orfeo vol, y volguent, podrá.

A veure, donchs, si en la segona audició que dongui, l'Orfeo's presenta completat del tot y ab un programa ben extens y ben variat. Un fret al mestre y a la junta. L'Anselm Clavé viu encara per Catalunya y tothom escolta ab gust les seves admirables creacions; una de les obres seves figura, sempre, dignament, en qualsevol programa per escullit y variat que sia.

Endressem les nostres més corals felicitacions a tots los orfeonistes petits y grans, al mestre Gols, a la Junta directiva, desitjant que un nou triomf coronis els seus esforços y que'ls aplaudiments augmentin com augmenten los coristes y com augmenten també'ls protectors, element d'imprescindible necessitat en tota corporació de aquesta classe.

DOCTOR PALAUET.

Comentarios

Lo senyor comte de Romanones ja va vindrer, ja'ns va veurer, ja va estar en nostra ciutat dugues hores y mitja y ja es fóra; demá farà vuyt dies.

Lo bon home digué que havia quedat molt complasut per l'arribada y l'entusiasme ab que se'l despedí.

Mellor pera ell. Al menys aquest no necessita bombos. Se'ls fa ell mateix, y content ell, contents tots.

La veritat es que l'home tenia raó al dir que estava satisfet de Tarragona. A l'*Ateneo tarragonense* hi hagué un espatx de vivas que feren eternir. Lo senyor Roger de Lluvia que viu una mica més amunt del *Ateneo*, diuen que fins va fer moviment. L'home, es clar, no acostumat a aquests entusiasmes d'ensá que'l van portar al cap de vall de la Rambla, se va espantar un bon trós. Vista la cosa se calmá tot seguit y continua fins ara tan serio y sossegat com abans.

De gentada darrera del cotxe del ministre no'n vulguin més; un aficionat a las matemáticas va tindre la paciencia de contarlos y si no es va errar de molts, diu

que per un cap baix en contá... tres o quatre... senyors de la policia.

Lo cas es que'l senyor comte va estudiar el problema catalán y per enllustrarse bé de la cosa va consultar ab uns quants senyors, entre quins, l'únich que la va encertar, va ser lo senyor Fontana, al dirli que'ls catalanistas no eran aquí ni mitja dotzena Dugues dotzenes que n'hi deu haver a Barcelona y mitja aquí, ja són 30 catalanistes. Dos o tres a Reus, quatre o cinch a Lleyda y altres tants a Girona, sumen si fá o no fá 43 o 45 catalanistes en tot Catalunya. Y això no deixa de ser un bon estudi.

¡Ves quan ho hauria sapigut això'l goberni! 43 ó 45 catalanistes, es a dir, tota la gent que va anar a rebre al senyor comte de Romanones y això que ells manan. Nosaltres esperavam ser cridats pel simpático conde, però ¡cal! de bon dematí que'ns varem mudar ab los mellors panysos y espera que esperarás l'avis y l'avis no va vindrer.

Y consti que n'estèm molt ressentits. Torní, torní per aquí senyor Ramonones que li jurèm que no'ns veurá pas ni la sombra, que farem tots los possibles pera que tingui una arribada ben freda, trista, quieta. ¡No será com aquest viatge, no!

Vaja ab lo *señor conde* ¡no cridarnos! Y d'això en té la culpa algún maliciós que li devia dir que no parlavam bé'l castellá.

Nosaltres no'l xafarem tan bé com Fontana, però Déu ni doret, que quan convé tenim un *aciento* que fins al *señor conde* la boca se li tornaria aygua.

Ab això, un altre vegada no's fii dels mals concellers, que són una colla d'envejiosos tots plegats.

Lo comte de Romanones ha sigut a Tarragona y ab tres o quatre hores s'ha enterat de tot, ha fet una munió de visites y ja sab lo que tenia de saber.

Fins va anar a l'*Ateneo de la clase obrera* ahont munió d'obres vestits de cate-dràtich, de directors de sanitat, d'estudiants, de empleyats y de caciquets y cacicassos, li han tributat una aixordadora ovació.

—Y, donde están los obreros?, sembla que va preguntar lo ministre.

—Los obreros? Están fuera del marco de nuestro cuadro; unos han salido ya y otros entrarán dentro d'un rato.

—Vamos, va contestar lo ministro; como el de las once mil vírgenes, verdad.

Y'l president, inclinant la calva *sins a terra*, va dir: Sí, excelencia!

—Aquí hemos representado la Pasión en castellano, señor ministro, diu un ateneista de mirada fosca.—Aquí, aborreemos el catalán, porque es dialecto catalanista. No somos catalanistas; hemos echado fuera los catalanistas.

—Pero, si el amigo Fontana me ha dicho que en Tarragona no hay catalanistas. Es raro.

—No señor, no queremos catalanistas. *Tol e, tolle, crucifige eos.*

«*Tolle, tolle* y'ls lladruchs aixordaren les orelles del ministre que per ferlos callar y com almoyna los llessava una quarentenota de duros. *Tolle, tolle.*»

Aquests cacichs de menor quantia són terribles; sempre tenen la mania de parlar en nom d'una pila de gent que, la major part de les vegades, ni'ls coneixen.

Aquí tenen al senyor Fontana, al senyor Cotón y al senyor Vernet, que, en nom de la Cámara Agrícola d'aquestes encontres, varen espetar uns discursets d'alló més macos al comte de Romanones. Tot va ser qüestió de dir al ministre que Barcelona era una madrastra y si no'ls estiran pel gech encara estarian enrahonant.

Nos té sens cap cuidado lo que van dir al ministre y ni creyem que aquell hi hagués parat gayre atenció, però, una altra vegada, homes de Deu, parlin per vostès, deixils tranquils als de la classe agrícola, que ja tenen prou pena de veurels, actuant capitosos. Aquesta Cámara Agrícola fa riurer; será convenient que'ls hi donem una mirada compasiva y'ls envièm tots plegats cap a nanná a veurer les oques.

Lo *Diari de Tarragona* s'ha convertit en l'orgue oficial de l'*Ateneo tarragonense*, lo cual que vol dir que aquesta societat no es ja res més que una extensió... no universitaria, sinó tot lo contrari: una extensió de la camarilla de Mariano.

Y si no ja que vé que quan *La Justicia* se dirigeix y pregunta directament al *Presidente del Ateneo D. Juan Ramonacho*, contesti per compte d'aquest lo *Diario de Tarragona*?

Oh, y la contestació es cèlebre. Segons lo *Diario*, l'*Ateneo tarragonense* es un campo neutral entre (!!!) todos los parti-

IL·LUSTRACIÓ CATALANA UN ANY 30 PESSETAS

GRNS REGALOS per valor de 30 ptas. La suscripció del 1906 surt de franch

HA SORTIT JA **PILAR PRIM** NOVELA DE NARCÍS OLLER

5 pessetas primer regalo als suscriptors de la "IL·LUSTRACIÓ CATALANA"

dos y opiniones; però també diu que en la visita del Ministre no se pronunció la frase (!!!) extirpar, ni mucho menos, sino que se ha ta dado de baja cierto número de catalanistas.

Que's sembla! Un president d'un centre que es un campo neutral entre (!!!)—aquest entre no'ns entra—todos los partidos y opiniones, classificant als socis pel seu respectiu color polítich, distingint als catalanistes dels que no ho són!

Nos diuen que'l solt del Diario está redactat pel propi Sr. Ramonacho.

No ho creyem, y'ns sembla que es volguer mal a n'aquest pobre senyor atribuir-li semblants atentats a la gramática y al sentit comú. Un home que es president d'un centre en que se dá una instrucció y cultura que tienda á desarrollar el amor á Tarragona y á España, no pot escriure tan malament.

¡No faltaba más!

NOVES

SOLIDARITAT CATALANA PER CATALUNYA

Suscripció popular pera pagar los gastos de l'Edició dels discursos contra'l projecte de lley de les jurisdiccions y del Homenatge que Catalunya oferirá als senadors y diputats que tan valentment lo combateren.

Queda oberta a tots los periòdichs, societats y entitats polítiques de Catalunya.

En l'Associació Catalanista, Centre Nacionalista Catalá y redacció de Lo CAMP DE TARRAGONA, Méndez Núñez, 6, queda oberta la llista de suscripció popular.

	Pesetas.
Suma anterior.....	99'50
Visca Soler y March.....	0'10
Un catalanista.....	0'10
Visca Bertrán y Musitu.....	0'10
Joan Forn.....	2
Visca Riús y Torres.....	0'10
Agustí Lliteras.....	1
Agustí Ferrer.....	2
Francesch A. Nel-lo.....	2
Un patufet catalanista.....	0'25
Un catalá rus.....	0'25
Joseph Aymat.....	1
I. V.....	3
Nas de pruna.....	0'10
Un admirador de Marcel Riu....	0'10
Miquel Juliá.....	1
I. C.....	1
Total.....	111'60

(Seguirá.)

LES DONES TARRAGONINES

Sentint com qui més l'amor a la terra, les dones tarragonines han volgut també associarse a l'idea de la solidaritat catalana, y han obert entre elles una suscripció, a l'ensemps que encoratgen a les seves germanes de tot lo Camp a portar lo seu granet d'arena a n'aquesta obra altament patriòtica.

Aquest exemple'ns omple de goig y d'esperansa. Causa en que les dones prenen part és causa guanyada. Per això en nom de Catalunya donem grans mercès a les generoses donants que tan bé han sapigut sintetisar lo sentiment encoratjador de la nostra Patria.

¡Tot sia per nostra aimada Catalunya!

Heus aquí la primera llista de suscripció:

	Pesetas.
Maria Domènech de Cañellas....	1
Maria Cañellas y Domènech.....	0'25
Soletat Salvany de Gibert.....	1'00
Ramona Pascual de Ventosa.....	1'00
Maria Ventosa.....	1'00
Antonia Ventosa.....	1'00
Clara Pina de Ventosa.....	1'00
Roser Ventosa.....	1'00
Agna Ventosa de Nel-lo.....	1'00

Agna Nel-lo.....	1'00
Maria Miralda.....	1'00
Gertrudis Romeu.....	1'00
Angela Miró de Font.....	1'00
Angela Font.....	0'50
Dolors Font.....	0'50
Josephina Rosinol de Lloret.....	1
Josephina Lloret.....	0'50
Carne Lloret.....	0'50
Josephina Figueras.....	0'50
Andreu Ordeix.....	0'50
Aurelia Viñas.....	0'10
Pepeta Duart.....	0'10
Dolors Girona d'Aymat.....	0'10
Total.....	16'55

(Seguirá.)

Los moviments sísmichs que per tots indrets produèixen cataclismes horrosos, han repercutit també en lo nostre sub-sol. Són varies les persones que en la matinda del passat diumenge varen notar un lleuger moviment que, per fortuna, no va tenir gens d'importancia.

No van faltar trempats que varen atribuir aquell suposat terratrèmol a la sargatada produida pel obrir y tancar de tants armaris que's registraven, cercant casques y barrets de copa per l'arribada del ministre.

Lo senyor Governador civil, en atenta carta, nos fa avinent que pera donar compliment a la lley de les jurisdiccions, un dels tres exemplars que s'envien en aquelles oficines ha de ser remès a l'autoritat militar y a l'objecte de que puga quedarne un en son poder, nos prega li enviem un número més, a lo que accedim gustosíssims, enviantli d'aquesta setmana en endevant quatre exemplars de nostre setmanari en comptes de tres com feyem fins ara.

—Neurastenies.—Neurostèdogeno Sugrañes.

Les obres de l'Ateneu de Tarragona van avensant; los mòbles pera'l saló s'están acabant y dintre de poch dies quedarà empaperat y a punt pera poguer ser utilitzat pels socis que están desitjosos de poguershi reunir.

En quant acabin les representacions de aquesta temporada de Pasquès, comensaran les reparacions del teatre, a fi de que estiguen enllestides per Santa Tecla, en que, probablement, s'inauguraran les funcions de la nova societat.

Sabem que l'idea que van tenir alguns congregants de Nazareth ha sigut ben acullida y que ja s'están fent los treballs preliminars pera la decoració de la sala de juntas.

Es forsa d'aplaudir la pensada y convindria que l'esfors no s'aturés tan aviat. Després d'una cosa pot fersen alguna altra; están tan malament aquelles fatxades, que no fóra mal que's pensés en ferhi quelcom pera embelirles.

Hem tingut lo gust de saludar en aquesta ciutat al nostre distingit amich l'ex-diputat catalanista D. Lluís Domènech y Montaner, qui aquesta tarde ha marxat cap a Valls y Santas Creus.

No havem pogut tenir noticies del resultat que están donant los treballs que la societat dels propietaris está fent en la ditxosa qüestió de les aigües municipals. Voldriem veurehi una mica d'activitat, perque les cases están ab molt poca aigua y seria cosa de saber a que atendres.

S'apropa l'estiu y'ls dauets s'aniran tapant y acabaran per obstruirse. Senyors propietaris: que són los seus interessos los que están menassats, no són les barbes dels veïns, sinó les propies les que ja comensen a cremar.

Los poetas prou s'afanyen en cantar les dolceses de la Primavera; los arbres y'ls jardins també s'han afanyat en mostrar-nosla ben riolera; mes lo temps rabech que rabech no vol fer bondat y ara que's degué cansar de ploure, comensa a bufar

y vinga vent. Y per cert que no es pas gens calent, abans al contrari, se fa sentir tan fredós, que un no sab pas si anem a comensar lo mes de Maig o entrèm al Febrer.

De debò que si segueix lo temps tan esbojarrat y variable com fins ara, la roba de mitj temps caldrá deixarla de recó, perque quan menys hi pensarem tindrem de canviar lo sobretodo per l'americana d'alpaca.

Ara si que podèm dir allò de que *changean los tiempos*.

Cal no obstant, fer constar, en honor a la veritat, que avuy dissapte hem respirat un dia del tot clar, hermós y pur. Tot sera que duri.

En la Junta general celebrada per l'Orfeó tarragoní'l dimecres de la present setmana, se constituí la nova Junta de govern, essent elegits per unanimitat los senyors següents:

- President, En Manel Pedrol.
- Vis-president, En Salvador Moya y Bofarull.
- Secretari, En Bernabé Martí y Bofarull.
- Vis-secretari, En Joseph Vidal.
- Tresorer, En Joan Alasá.
- Comptador, En Lluís Panadés.
- Bibliotecari, En Pere Tomàs.
- Director artístich, En Joan Solé Granell.
- Sub-director artístich, En Vicens Brell.

En mitj del major dels entusiasmes se parlá de la conveniencia de fer una artística Senyera per l'Orfeó lo més aviat possible, aixis com lo de formar la secció de noyes y senyoretès, ja que són bastantes les que tenen promesa formal d'ingressar tan promptes nomeni la professora de música.

Desitjem a la nova Junta forsa acert y bons èxits en sa missió, pera que aviat puga l'Orfeó tarragoní comptar ab les tres seccions, a l'igual que la majoria de les més notables institucions corals catalanes.

Lo nostre distingit amich En Pere Redó tingué la finesa que agraim de tot cor, d'invitarnos a un sopar de carácter intim, que en obsequi del no menys amich En A. Rovira y Virgili organís'l primer, lo dijous a la nit, en sa finca de la *Parret alla*, en despedida de l'amich Rovira, que com és sapigut ha marxat aquest matí a la ciutat comtal pera posessionarse de l'honrós càrrech de redactor de *El Poble Catalá* quin periòdich comensará a publicarse diari lo primer de Maig.

Entre'ls invitats, se feren evidentes probes de l'estima y consideració pel festejat a qui desitjem forsa avensos en sa carrera periodística y n' gaires ensopegades, poguent l'amich Rovira y Virgili tindrè present que aquí hi deixa una bona porció d'amichs, que a l'anyorar la seva companyia, fruitan ab forsa goig y entusiasme'ls seus triomfs periodístichs en defensa dels nobles y salvadors ideals de l'autonomisme catalá.

Lo dimars passat deya l'*Heraldo de Tarragona* que'l Sr. Montes, secretari de l'Institut, havia presentat una denuncia al Jutjat, per haver notat intents de fractura en lo pany d'un dels armaris de l'Establiment.

Aquesta noticia produí, com es natural, gran espectació entre'l públich y a nosaltres verdadera curiositat, perque com som tiferans de mena, sempre'ns agrada sapiguer la part climàtica de les coses.

Y vegin lo que es estar de sòrt: quan nos disposavem a *husmear*, reberem per corréu dos articles a quins autors supliquem que's deixin veure encara que sigui d'incògnit per aquesta casa.

Lo dia 24 del present contragué matrimoni a París l'acaudalat comerciant barceloní En Román Macaya ab la bella y distingida senyoreta Na Roseta Rigalt, germana de la notable pianista Na Mercè Rigalt.

A l'endressar-loshi nostra més franca felicitació, desitjem a tan felis parella forsa

aventuras en son nou estat y una lluna de mel may estroncada.

Diumenge vinent se celebrará a Barcelona la Festa dels Jochs Florals que, com es sapigut, té lloch cada any lo primer diumenge del mes de Maig.

Segons tenim entès no s'han adjudicat dos dels premis extraordinaris, o sigan l'Englantina d'or y argent y la Viola d'or.

En los círcols literaris de Barcelona se deya ahir, que la Flor natural l'ha obtinguda En Xavier Viura y la Copa artística En Joseph Morató. Lo senyor Manel Folch y Torres l'accésit a la Flor natural y un altre a la Viola d'or y argent. L'accésit a l'Englantina se creu que'n será guanyador lo senyor En Girbal y Jaume.

També's diu que'l senyor Joseph Maria Folch y Torres ha guanyat lo premi del Centre Catalá de Santiago de Cuba y finalment se diu, que'l canonge Colfeli té'l premi extraordinari ofert pel bisbe de Vich.

Tot això, com fem avinent, son impresions dels círcols literaris barcelonins y que publica la premsa d'aquella ciutat.

No trigarèrn gayre en sapiguerho del cert.

Convalecencias.—Ovi Lecitina Giol.

S'acosta la cullita de carabasses; a estudiar los estudiants; fóra són de les orelles y'l cap viu, que l'any s'acaba y'l papa's va fent vell.

Nos enterem que ha sigut concedit l'indult dels presos que ho foren per los successos de consums y que s'espera d'un moment a l'altre l'hora de llibertarlos.

No cal dir si nos alegrèm de la noticia y felicitem als indultats y a llurs families.

En los aparadors de l'ebanisteria de casa l'Alarma, hem vist exposat un quadro al oli de tamany bastant regular, obra del jove artista En Geroni Valera.

Per tractarse d'un aficionat a l'art pictòrich, no podèm menys que tindre paraules en lloansa de l'esmentat jove per la forsa que revela en lo quadro, esperansador de noves produccions originals y més plenas de estudi, condicions que reconeixem a l'amich Valera y que de segur sabrá aprofitar.

Mentrestant, rebi la nostre felicitació per son bonich treball y esperem tindre aviat noves ocasions pera parlarne ab elogi.

Avuy tornarà a sortir lo setmanari de grèscá *¡Cu-cut!*. Ja l'anyorabam y ab nosaltres tots los cataláns llegidors del popularíssim nano.

COSTUMS TARRAGONINES

- Darrereras obras de
- D. FERRAN DE QUEROL Y DE BOFARULL
- HERÈU Y CABALÉ..... Preu: 2 ptas.
- MONTSERRAT..... » 3 »
- Se venen en l'estampa d'en Francesch Sugrañes.

TIP. DE FRANCESCH SUGRAÑES, COMTE DE RIUS, 9

TARJETAS DE VISITA

Imprempta Sugrañes

Ibarra y C.^a de Sevilla

Linia regular de grans vapors

Pera Valencia, Alacant, Cartagena, Almeria, Málaga, Sevilla, Cádiz, Huelva, Vigo, Marín, Villagarcía, Carril, Corunya, Ferrol, Rivadeó, Gijón, Santander, Bilbao, Pasages, San Sebastián, Bayonne, Bordeaux, Nantes, Dun-Kerque, Havre y París.

Sortirà d'aquest port lo dia 3 de maig lo vapor **Cabo S. Sebastián**, son capitá D. Joan C. Zorroza, admetent càrrega y passatgers pera'ls citats ports.

Lo despatax son consignatari D. Marián Peres.

PASTILLES SERRA son las mellors pera curar la TOS

Y totes les enfermetats de l'aparell respiratori perque modifiquen les mucoses, faciliten l'expectoració y treuen en un dia l'opressió del pit y la fatiga. Poden pendres sens cap perill, puig no contenen opi ni morfina.

A DOS RAIS CAIXA

Farmacia del Centre de MANEL FONT, Rambla de Sant Joan, 57, Tarragona.—Teléfon 48

NEURASTENIES clorosis, debilitat general, anemia

se curen radicalment ab l'ús del

NEUROSTEÓGENO SUGRAÑES EN TOTES LES FARMACIES

Llevat de CERVESA

ESBERT

Es lo mellor pera curar radicalment tota classe de erupcions de la PELL, florcosos, supuracions, dermatossis, antrax, vespes, etz.

DE VENDA

en totes les bones farmacies

Depòsit general:

Farmacia ESBERT

Unió, 22

TARRAGONA

PILDORAS VERDAS

ESBERT

Es la mellor preparació pera combatrer la

pobresa de sanch,

retrassos de la

menstruació,

anemia, etz.

Farmacia.—Unió, 22

TARRAGONA

Sastrería y Camisería d'en

VICENS BRELL

NOVETATS de la temporada d'hivern en Sastreria, Camiseria y Corbateria.

DEPÓSIT d'ornaments religiosos dels **Fills de Miquel Gusí**, de Barcelona.

DEPÓSIT de l'acreditada sombreria de la casa **L. Trinchet**. Especialitat en los de teula y copa.

Se confeccionen tota mena de trajos y pesses pera senyors eclesiástichs.

Comte de Rius, 23 y Rambla de Sant Joan, 57

DR. SASTRE Y MARQUÉS

HOSPITAL, 109.—BARCELONA

Pastilles calmants de la tos del Dr. Sastre y Marqués.
Vi d'ostres del Dr. Sastre y Marqués, lo mellor dels tònichs.
Sucre vermifruich del Dr. Sastre y Marqués, preciós remey pera espulsar los cuchs.
Essencia febrífuga del Dr. Sastre y Marqués, contra tota classe de febres.
Denticina del Dr. Sastre y Marqués, és la salvació segura dels nens en tots los accidents perillosos de la dentició.
Conservador de la boca del Dr. Sastre y Marqués. Ab aquest preciós remey s'eviten totes sas malalties.
Pera tenyir lo cabell no hi ha res com la tintura del Dr. Sastre y Marqués

Casa especial en Axarops medicinals dosificats

EXCELSER

En Llanas ven uns paraigues de semi-seda y cutó, de color inalterable y teixit tantíssim hò, que resisteix tota proba al devall d'un canaló. Ademés, també té uns vanos ab pintats tan rebóns, que ni Rafel ni Murillo los podrian fer melló, a propòsit per regalos; causan gran admiració. Trobaran també sombrillas y un gran assortit de bastóns, parassols de totes menas que són molt barato y bons. Mellor dit: no hi ha cap casa en tan bonas condicions.

26.—Comte de Rius, 26.—TARRAGONA

Tallers d'Arts Sumptuaries

— DE —

FRANCISCO CASANOVAS

SUCCESSOR DE FÉLIX RIBAS

Carretera de Castelló.—TARRAGONA

Se construeix ab perfecció tot lo referent a Arts sumptuaries.
Projectes y presupuestos detallats de les obres que ho requereixin.

Lo Camp de Tarragona

SETMANARI CATALANISTA

Redacció: Carrer Méndez Núñez 6, baixos.
Administració: Rambla de St. Joan, 39. Llibreria y Centre de suscripcions de D. Sadurní Ginesta.

Preus de suscripció

Tarragona, trimestre.....	1'50 pta.
Fora.....	1'50 »
Extranjeri.....	2'0 »
Número d'avuy.....	15 »

De venda en lo local de l'«Associació Catalanista», carrer de Méndez Núñez, 6 y en la esmentada Llibreria.

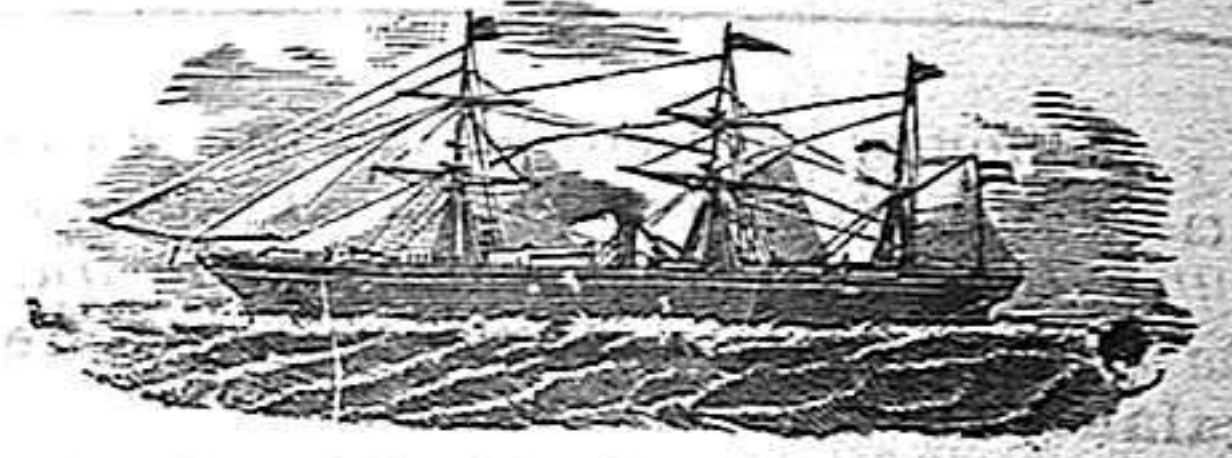
Anuncis a preus reduïts

EXQUISITS XACOLATES
de la casa
TUPIKAMBA
TOSTADERO DE CAFÉ
AROMA CONCENTRADO con Real PRIVILEGIO.
TODOS LOS ARTÍCULOS DE ESTA CASA PUEDEN ser ENCOMENDADOS a un reducido ANUNCIO
SUCRE FINA DE CLASSE SUPERIOR A BONS PREUS

Unió Representant a Tarragona y sa Comarca

En Joan Roset Sabaté.—Pastisseria

Carrer de l'Unió, núm. 19.—Tarragona

Serveys de la Companyia Trasatlántica

Linia de Cuba y Méxich.—Lo dia 17 de Abril sortirà de Bilbao, lo 20 de Santander y'l 21 de Coruña lo vapor

ALFONSO XIII

directament pera Habana y Veracruz. Admet passatge y càrrega pera Costafirme y Pacífich ab trasbord a Habana al vapor de la linia de Venezuela-Colombia. Combinacions pera'l litoral de Cuba y Isla de Santo Domingo.

Linia de Nova-York, Cuba y Méxich.—Lo dia 26 de Abril sortirà de Barcelona, l' 28 de Málaga y'l 30 de Cádiz, lo vapor

MANUEL CALVO

directament pera Nova York, Habana y Veracruz Combinacions pera distints punts dels Estats Units, litorals de Cuba y Isla de Santo Domingo. També admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Habana.

Linia de Venezuela-Colombia.—Lo dia 11 de Abril sortirà de Barcelona, l' 13 de Málaga y'l 15 de Cádiz, lo vapor

MONTERRAT

directament pera Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife, Santa Cruz de la Palma, Puerto Rico, Habana, Puerto Limón, Colón, d'ahont surten lo 12 de cada mes pera Sabanilla, Curaçao, Puerto Cabello y La Guayra, admetent passatge y càrrega pera Veracruz ab trasbord a Habana. Combina pel ferrocarril de Panamá ab las companyas de navegació del Pacífich, pera quals ports admet passatge y càrrega ab bitllets y coneixements directes. Combinació pera'l litoral de Cuba: Puerto Rico. S'admet passatge pera Puerto Plata ab trasbord a Puerto Rico y pera Santo Domingo y San Pedro de Macoris y ab trasbord a Habana. També carrega pera Maracaibo, Coro, Carupano y Camana ab trasbord a Puerto Cabello y pera Trinitat, ab trasbord a Curaçao.

Linia de Filipinas.—Lo dia 28 de Abril sortirà de Barcelona, havent fet las escalas intermitjas, lo vapor

ISLA DE LUZON

directament pera Génova, Port-Saïd, Suez, Colombo, Singapore y Manila, servint per trasbord los ports de la costa Oriental d'Àfrica, de l'India, Java, Sumatra, China, Japó y Australia.

Linia de Buenos Aires.—Lo dia 3 de Abril sortirà de Barcelona, lo 5 de Málaga y'l 7 de Cádiz, lo vapor

LEON XIII

directament pera Santa Cruz de Tenerife, Mo. teideo y Buenos Aires.

Linia de Canarias.—Lo 17 de cada mes sortirà de Barcelona, l' 18 de Valencia, lo 19 d'Alacant y'l 22 de Cádiz, lo vapor

M. L. VILLAVERDE

directament pera Tànger, Casablanca, Mazagán, Las Palmas, Santa Cruz de Tenerife y Santa Cruz de la Palma, retornant a Santa Cruz de Tenerife pera empendrer lo viatge de retorn, fent las escalas de Las Palmas, Cádiz, Alacant, Valencia y Barcelona.

Linia de Fernando Póo.—Lo dia 25 de Maig sortirà de Barcelona y'l 30 de Cádiz, lo vapor

SAN FRANCISCO

pera Fernando Póo, ab escalas a Casablanca, Mazagán y altres ports de la costa Occidental d'Àfrica y Golf de Guinea.

Linia de Tànger.—Sortidas de Cádiz: dijuns, dimèrcres y divendres. Sortidas de Tànger: dimars, dijous y dissabtes.

Aquests vapors admeten càrrega en las condicions més favorables y passatgers, a quins la Companyia dona allotjament molt cómodo y tracte esmerat, com ha acreditat en son dilatat servey. Rebarxas a familias. Preus convencionals pera camarots de luxo. Rebarxas pera passatgers d'anada y tornada. També s'admet càrrega y s'expenen passatges pera tots los ports del món servits per lineas regulars. La empresa pot assegurar las mercaderias que s'embarquin en los seus vapors.

AVIS IMPORTANT.—Rebaixa en los nòlts d'exportació.—La Companyia fa rebaixas de 30 per 100 en los nòlts de determinats articles, ab arreglo a lo establert en la R. O. del Ministeri d'Agricultura, Industria y Comerç y Obras Públicas de 14 Abril de 1904, publicada a la Gaceta del dia 22 del mateix mes.

Serveys comercials.—La secció que d'aquests serveys té establerta la Companyia, s'encarrega de treballar a Ultramar los Mostruaris que li siguin entregats y de la colocació dels articles, qual venda, com ensaig, desitgin fer los Exportadors.

Pera més informes dirigir-se a son agent

D. EMILI BORRÁS

AYGUA NAF SERRA

Aquesta triple aigua de flors de taronger, de perfumada y deliciosa aroma està elaborada ab la flor tendre, fresca y escullida del taronger agre y's vend en botellas de 1/4 de litre al preu d'una pesseta.
A l'engrós importants descomptes. Farmacia y laboratori de A. Serra.—Rous
A la menuda: Farmacia del Centre.—Tarragona.—Demana AYGUA NAF SERRA